

Midnattsropet

nr 17 - 1972 - årg. 13 - pris kr. 1:80

Maranata • Du vår Herre kom!

Vart leder vägen från Göteborg?

● Biskop Gärtner läser ur programmet för nästa ekumeniska etapp för några av kyrkans dignitärer.

Vårt budskap till G 72

Fem förväntansfulla redaktionsarbetare från Midnattsropet åkte till Göteborg, med bilen fullpackad av ett särtryck från tidningen. Vi hade stått en natt och en dag och klippt, klistrat, stencilerat och häftat en åttasidig "tidning" — Vårt budskap till G-72. Den innehöll en rad ledare som publicerats i MR under 1971. De tog upp ekumenik ur en annorlunda synvinkel. Särtrycket såldes av ivriga maranataungdomar i Göteborg under konferensen till nära tusen människor. Och lästes.

Svenska Frälsningsarmén hade mitt under brinnande ekumenisk konferens en stillsam bibelskola i Göteborg, och hade inbjudit Arne Imsen att leda några bibelstudier där. Och två dagar med vardera fyra lektioner undervisade han om Ande och liv ur Apostlagärningarna. Dessutom blev han efter maranatas väckelsemöte på Björngårdsvillan fredagskvällen inbjuden att stanna kvar som "kvällens gäst" i av G-72 arrangerad "ungdomsträngsel" där. Inför en grupp från olika skilda kristna läger fick han redogöra för Maranatas ställningstagande inför G-72 och ekumeniken i stort.

Under ett "fotografiskt" uppdrag hamnade vi i en grupp som ivrigt penetrerade religiösa upplevelsemönster. Eftersom ingen pingstvän fanns till stades lade vi oss i debatten, vilket resulterade i ett timplågt berikande samtal om andeliv och väckelsekristendom.

Det var några maranatatongångar som helt oprogrammerat kom med under G-72.

— Det har under den ekumeniska konferensen här talats om invandrarkyrka. Vi vill tillhöra utvandrarkyrkan. Vi är pilgrimer, på väg ut ur världen, predikade Arne Imsen i en, alla ekumeniska stormöten till trots, välbesatt lokal i väckelsemötet på Björngårdsvillan fredagskväll. Maranataförsamlingen hade dessutom möten i Folkets hus lördag och söndag.

Det var vår satsning i och utanför G-72.

aktuell kommentar

HAR LEWI PETHRUS RÄTT?

Efter att jag läst rapporterna från G-72 blev ovanstående frågeställning högaktuell. Lewi Pethrus påstår att ekumeniken saknat något att samlas omkring och ger receptet: Låt oss se bort ifrån lärofrågor och samlas omkring den sociala nöden! Nog har kyrkorna haft enheten främst som mål och i andra hand som medel. Nu vill L. P. alltså ha en målinriktad enhet med den sociala nöden som samlingspunkt. För att erhålla detta är han redo att låta lärofrågorna offras. Men var ger oss bibeln den rätten?

Lär inte Bibeln fortfarande "... dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning... "? Talas det inte om "... en Herre, en tro, ett dop", osv. Har Paulus' tacksägelseämne i Rom. 6:17 utmönstrats: "Gud vare tack för att den tid är

förbi, då I voren syndens tjänare, och för att I haven blivit av hjärat lydiga, så att I följn den lära, som har givits eder till mönsterbild". Är icke varningsordet i Upp. 22 ännu kvar: "... om någon tager bort något från de ord som stå i denna profetias bok, så skall Gud taga ifrån honom hans del i livets träd...".

Sedan en fråga: Vad har L. P. gjort av pånyttfödelser? Han uttalar sig om att om hans föräldrar varit katoliker hade han varit katolik. Nu var de baptister — därför blev han baptist. Är det våra föräldrar som avgör vår tro och därmed vår evighetsbestämmelse?

Till sist: Var finns protestanterna inom pingströrelsen?

Yngve Stenfelt, Sölvesborg.

• Målsättningen för den nya ekumeniken förtjänar verkligen en närmare undersökning. Vad som signaleras från enskilda företrädare för den breda kristenheten speglar en redan påbörjad utveckling. Väckelserörelsernas målsättning och främsta ambition från förr, att vinna människor, kan aldrig omfattas av en kyrka som förfäktar folkkyrkotanken, att alla tillhör kyrkan oberoende av personlig tro. Det skulle bara skapa en besvärande konkurrenssituation fördärlig för hela gemenskapen. Därmed fungerar inte längre de kristna företrädarna som missionärer utan enbart som diplomater ute för att sammanföra och sammanlänka de skilda grupperingarna.

Gus

BIBELSKOLA I STOCKHOLM

22 oktober—26 november

- Fem vekors grundlig bibelundervisning.
- Anmäl dig i tid!

Välkommen!

Maranataförsamlingen
i Stockholm

Midnattsropet

ORGAN FÖR RADIKAL VÄCKELSEKRISTEN FRÖNT.

Utkommer med ett 20-sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 40:—, Halvår 21:—, Kvartal 11:—, Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge, och Danmark är priset det samma som i Sverige.

Tidningens adress: Midnattsropet, Box: 1236, 161 12 BROMMA 12. Postgiro 57 16 20. Tel. (växel) 08/80 29 35.

Meddelande om adressförändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Johannelunds församlingsshem
Missionsvägen 24
161 35 BROMMA

Servering och logi
Öppet: 11.00—22.30
Ring: 08/80 29 35
Maranataförsamlingen,
Stockholm
Pg 44 10 05-6

Ett ord på vägen...
Tel. 08/26 88 60
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Egnellska
Boktryckeriet, Stockholm 1972

Arne Imsen:

DET KRISTNA RIKSMÖTET

■ G-72 blev en stor framgång. Även efter det att segeryran hunnit lägga sig och deltagarna återvänt till mer vardagliga rutiner i en för de flesta ganska odramatisk livsrytm, kommer det intrycket att kvarstå som ett oblekt faktum. Den stora religiösa folkfesten i Göteborg blev en etappseger, som kommer att få avgörande betydelse för hela den ekumeniska situationen i vårt land. Och det epokbildande var inte någon sensationell förändring eller anpassning av det specifikt kristna trosinnehållet, utan fastmer en drastisk utmaning till allmänmänsklig tvärs-gemenskap individer emellan.

Inför ett stormanlopp av välorganiserad och trimmad vänlighet, charmfull folklighet och professionell festivitas måttligt uppblandat med karismer och mysterier, raserades många psykologiska spärrar och barriärer. Med det har Göteborgs-ekumeniken fört den sekulariserade kristenhetens stora enhetskval ett betydelsefullt kliv närmare sin målsättning och naturliga lösning.

■ G-72 var emellertid inte bara stämning och fest. Över tusentalet delegater kom till det Kristna Riksmötet preparerade av genomgången studiematerial. Självkänslan hos detta handplockade fotfolk måste väl ha förstärkts i takt med problemens storleksordning.

Av fyra arbetssektioner hade en fått Andens dop som specialitet. Fyra grupper inom denna tog hand om ämnet och formulerade bl. a. en rekommendation om öppenhet för den karismatiska väckelsen, saklig information om Andens gåvor och förbehåll för proselytmakeri. I hård konkurrens om uppmärksamheten fick också problem med global omfattning sitt utrymme. Man var alert och med i utformningen av skeendet. Men trots rymd och perspektiv brottades man ändå med gudstjänstlivets, rekryterings och hemma-ekumenikens trassligheter.

G-72 var också för oss en intressant och spännande upplevelse. Oförbehållsamt måste vi medge vår fördomsfullhet. Vi mötte något helt annat än vi föreställt oss och berett oss på att konfronteras med. Våra otroligt häpnadsoögon upptäckte helt plötsligt och skakande påtagligt utan att vi annat det att profetia förvandlades till historia. Vi blev överväldigade och omskakade, ty den nya ekumeniken är dynamisk och påträngande i sin ödmjuka och galanta framtoning. Med intellektuell skärpa och emotionell värme skapades drivhusmiljö för en variationsrik religiös odling.

Tunga proffs från profana och religiösa verksamhetsfält förmedlade kunskap och avkrävdes svar. Med andedöpta auktoriteter och omvända antiekumenier i tätpositioner legitimerar sig denna nya ekumenik såsom en kombination av social-etisk och karismatisk väckelse. Tidigare motsatsförhållande mellan dessa block förklaras framt och utan några referenser till bibelordet såsom konstlade och orimliga. Det var spännvidd på Riksmötet. Därför uttalade man sig också lika kategoriskt om andevågen, som enligt en samstämmig expertis uttalanden måste kanaliseras in i socialt eller politiskt reformarbete. Andligheten testas nämligen just i bruket av inomvärldsliga maktmedel för att förbättra det bestående samhället. Världsfrånvända attityder förklarades såsom osunda om de inte manifesterade sig i ett socialt politiskt engagemang. Ja, ungefär så varvades samma tema om och om igen från början till slut på en mängd olika sätt; litterärt, agitatoriskt, tonsatt och journalistiskt i presskonferenser, debatter, föredrag och predikningar. Det var både bredd och djup i bevisföringen men absolut inte överbevisning i ande och kraft.

I den uppbyggande och underhållande delen av mötet figurerade i framskjutna positioner prominenta predikanter, solister, orkestrar, strängmusik och körer samt textförfattare från pingströrelsen. Genom sina monumentala insatser i praktiskt taget samtliga arrangemang i större format satte de sin speciella prägel på sammankomsterna. Men det är något av en gåta, att de lyckades med så många framträdanden inför jättepublik utan att ens med ett ord beröra det, som borde vara det mest aktuella i pingstbudskapet — Jesu andra tillkommelse. Det är verkligen överraskande att det inte i ett utav de mer eller mindre pretentiösa programinslagen fanns ett inslag, som aktualiserade den nära förestående parusin.

Dock finns det i de gamla väckelserörelserna och framför allt bland det andedöpta folket fortfarande inflytelserika individer och grupper i nyckelpositioner, vars skeptiska för att inte säga avvisande hållning till hela den ekumeniska rörelsen modell Uppsala eller Göteborg, är fast teologiskt förankrat i deras eskatologiska bibeltro. För dem är denna tystnad likvärdig med svek, och de ser i sommarens stora ekumeniska evenemang ett tydligt utslag av inre upplösning och förfall, vars konsekvenser måste bli en förstärkt antiekumenisk profil. Tyvärr hade dessa kvardröjande väckelsebastioner i samfundsleden inget språkrör under G-72, och vi som var där och upplevde att vi verkligen kände oss utmanade till polemik eller protest eller appell saknade helt formella möjligheter att höja rösten, emedan vi beklagligtvis inte var delegater. Men låt oss tillsammans med andra Sions väktare mobilisera all den kraft, som finns tillgänglig för att bjuda exploaterings-ekumeniken motstånd innan den babyloniska skökoreligiositeten nått sin mognad och får sin dom.

SANNINGEN

gör

OSS

FRIA

av
YVONNE
BERGLUND

En dag upptäcker du att du inte är fri. Det som du trodde var frihet blev motsatsen. Din miljö, dina vanor och begär har fått makt över ditt liv.

Jag kan aldrig glömma den härliga stunden då jag mötte Jesus...

Idag proklameras frihet för alla folk. Du vill också uppleva frihet. Många tror att det är det samma som att göra som man vill. Så en dag upptäcker du att du trots allt inte är fri. Det som du trodde var frihet blev motsatsen. Du hamnar i en slags fångenskap, upptäcker att din miljö, dina vanor och begär har fått makt över ditt liv.

Alla förstår vi väl att ett spel inte kan spelas utan regler. En människas liv kan inte heller levas hur som helst. Det blir kaos. Ändå är det naturligtvis meningen att varje människa skall vara fri. Jesus säger: *"I skolen då förstå sanningen, och sanningen skall göra eder fria."* Joh. 8:32. Det är bara sanningen som kan göra dig fri.

På ett annat ställe i bibeln står så här: *"Alla hava ju syndat och*

äro i saknad av härligheten från Gud." Rom. 3:23.

"Vi gingo alla vilse såsom får, var och en av oss ville vandra sin egen väg." Jes. 53:6.

Detta är att göra som du vill och inte fråga efter Gud. Men om du erkänner din synd kan du få uppleva att *"om nu sonen gör eder fria, så bliven I verkliga fria"*. Joh. 8:36.

Det är många som skrattar och säger att det bara är lögn, men jag kan aldrig glömma den härliga stunden då jag mötte Jesus. *"I syndens bojar min själ var bunden, men nu är jag fri, halleluja!"*

"Men Gud bevisade sin kärlek till oss, medan vi ännu vore syndare." Rom. 5:8.

Därför att Jesus dog på korset har jag fått syndernas förlåtelse och därför att han uppstod från de döda har jag fått nytt liv. Det

kan du också få. Du kan bli född på nytt och börja ett nytt liv med Jesus.

Många tänker att evangelium inte är för dem, men evangelium är för alla. För en tid sedan samtalade vi med ett äldre par och de tyckte att det var bra att vi gick med evangelium till ungdomen för de tyckte så synd om dem. Vi sa till dem att det inte bara är för unga människor, utan frälsningen är också för gamla, ja för alla.

Vi ser att människan idag längtar efter evangelium, längtar efter frid och trygghet som man inte finner i världen. Man försöker finna det i olika kemiska medel osv. Men människans frälsning är det enda som kan ge mening i tillvaron och tillfredsställelse för själen.

Yvonne Berglund

Predikan av
Sven Carlsson

Tillbaka till den apos- toliska församlingsbilden

Läs Apg. 19:1—20. Tanken är svindlande. Verkligheten som ligger bakom är ännu mer svindlande, den är helt enkelt ofattbar. Vi kan aldrig fatta djupheten i Kristi försoning, som kunnat åstadkomma något så oerhört som en biblisk församling, sammansatt av sådant material som du och jag. Då Paulus talar därom säger han: *"Så har han och gjort eder levande, eder som voro döda — — —"* Ef. 2:1. Och den beskrivning som följer är förvisso värd att betraktas. Men detta material, säger Paulus längre fram, har Han bestämt att en dag ställa fram inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka. Ef. 5:27.

Nu möter vi själva begynnelsen här i orden: *"Där träffade han några lärjungar"*. Lärjungastadiet få vi aldrig förgäta. Profeten säger: *"Han väcker var morgon mitt öra, Han väcker det till att höra på lärjungasätt."* Jes. 50:4. Och Jesus ger oss ett ord att tänka på, då Han säger: *"Lärjungen är icke förmer än sin mästare; när någon bliver fullärd, så bliver han allenast sin mästare lik."* Det var lärjungar som Paulus mötte i Efesus — Jesuslärjungar. De hade ingen egentlig bibelkunskap, kände tydligen inte till

mer än Johannes dop och voro döpta därmed. Deras frälsningsupplevelse ha vi ingen anledning att tvivla på. Inte ens Paulus satte något sådant i fråga. Han frågade dem, rakt på sak, *..."Undfingen I den Helige Ande, när I kommen till tro?"* Det synes som det var det mest nödvändiga. Frågan gällde alltså inte någon teologisk fråga, vem som var försonad, Gud eller människan, utan den var fastmer frågan om kraft genom den Helige Ande. Frågan fick ett svar som vi nog kan ha nytta av, de svarade: *"Nej, vi hava inte ens hört att helig Ande är given."* Fjellstedt säger i sina förklaringar till Apg. 19:2 följande: *"Då han kom till Efesus, fann han lärjungar nämligen Kristi lärjungar, sådana som genom Akvila, Priskilla och Apollos hade kommit till tro, till evangelii kunskap, men som icke blivit delaktige av den*

— G 72 —

Rapport och kommentarer

Helige Andes gåva på det sätt och i det högre mått som på pingstdagen, i Kornelij hus o. s. v. Visserligen hade lärjungarna kunskap om den Helige Ande och hans nådegåvor i avseende på det inre livet, men de förstodo aposteln fråga alldeles rätt, att han ville veta, om de hade undfått den Helige Andes undergörande gåva och de yttre tecknen därtill, som i den apostoliska tiden var vanligt." Frälsningen är ett verk genom den Helige Ande och Ordet.

En sak är att bli född på nytt i kraft av Ordet och den Helige Ande, men en annan sak är att få uppleva ett dop i den Helige Ande. Detta skulle dessa lärjungar snart få erfara. Ett steg till — dödas i Jesu namn. Men säger någon, de var ju döpta med Johannes dop. Ja, Johannes dop siktade framåt under det att nya födelsens dop (de troendes dop) för oss åter till Jesu död och uppståndelse. Vi citera ännu en gång Fjellstedt, denna gång Rom. 6:4. "Egentligen: Så äro vi nu begravna med Honom genom dopet till döden", — utan tvivel har aposteln för ögonen det sätt på vilket dopet ursprungligen skedde, nämligen genom nedsänkning i vatten, vilken nedsänkning hade likhet med en begravning — —." Det blev omdop i Efesus. Från en plats berättar en broder: En syster kom och begärde församlingsgemenskap i en pingstförsamling. Hon var döpt i missionsförsamlingen på platsen men inte i den treenige Gudens namn, utan, så här sade dopförrättaren, "Jag döper dig på grund av din starka övertygelse". Det blev omdop också där. I de troendes dop ligger förvisso mer av frälsning, mer av avskildhet för Jesus, mer av seger över de makter som driva sitt spel med själen. Må vi bedja: "Öppna mina ögon, så jag kan skåda undren i Din lag."

Andedop

Så har vi kommit tillrätta med frälsningen, vattendopet och är färdiga för Andedopet. Och om den saken läser vi så här: "Och när Paulus lade händerna på dem, kom den Helige Ande över dem och de talade tungomål och profeterade." Enkelt. Inga långa väntetider. Inga bönenätter eller dagar: (Inte därför att inga bönedagar eller bönenätter behövs, men i detta sammanhang har de ej något avgörande.) Paulus lade händerna på dem. Hade Paulus speciella händer? Det var säkerligen vad han skriver om i 1 Tim. 2:8: "Upplyfta heliga händer." Det gällde att iakttaga vad Guds ord talar om. Jesus talar om "händers påläggning", vad det gäller sjukdom av olika slag. I övrigt lär oss N. T. och då särskilt Apg.: att "händers påläggning" kan förekomma vid olika tillfällen. Här gällde det dop i Anden. Vi möter en företeelse som är värd att ge akt på. Det var de nydöpta som blev föremål för Paulus handpålägg-

Forts. sid. 14

Vi kom hem från Göteborg med sinnena överfulla av intryck, glada minnen, många allvarliga frågor och papper, papper, papper.

Det stora äventyret har börjat. Ute i de glesnande kristna leden tar man nu de första, osäkra stegen närmare varann. Över kyrkmurar, under samfundsstaket.

Och visst kan vi rapportera om att G 72 blev något av en manifestation i gemenskap att främlingskapet religionsutövare emellan går att övervinna.

Men vi kan inte undanhålla att vi samtidigt saknade ett annat främlingskap — det mellan pilgrimen och världen

att vi är rädda för att man för enhetens skull kompromissar med Guds ord. Och att G 72 i vissa stycken påminde om ett träningsläger för ett nytt socialt och politiskt ansvarstänkande.

Så vi håller frimodigt fast vid medborgarskapet i den församling som gått utanför lägret. Eller, som Arne Imsen uttryckte det på ett maranatomöte i staden:

— Vi tillhör utvandrarkyrkan som befinner sig på uttåg ur världen.

Två generationer — två traditioner. Går de att förena?

Saxat ur G 72-rapporten

SEKTION 1 ATT VÄNDA HEM

Religiösa upplevelsemönster

Mönster är en förutsättning för äkta religiös upplevelse och gemenskap. Dessa mönster måste för den kristne vara adekvata såväl med hänsyn till tron som till hans egen personliga situation.

Kyrkans demokratisering

För en kristen framstår demokratiens väsen som religiöst förankrat i grundläggande kristna tankar. I skapelse-tron, försoningsverket och den heliga Andes ledning. NTs lära om alla människors lika värde gör demokratiskt ansvarstagande inom samfund och församlingar samt gemenskap över samfundsgränserna till nödvändiga element i kristet liv.

Med förvaltaransvar inför Kristus som auktoritet bör en ytterligare utbyggnad av demokratin inom samfund och församlingar nu ske.

SEKTION 2 ATT LEVA I GUDS FAMILJ

Församlingen i samhället

En självklar utgångspunkt för de fyra grupper som arbetat inom ämnesområdet 'Församlingen i samhället' har varit övertygelsen om att evangeliet har bestämda politiska och sociala konsekvenser. Grupperna har bl a diskuterat de utslagnas och socialt nödställdas situation i samhället och de djupare orsakerna till dessa missförhållanden. Samtalen har vidare rört sig kring förhållandet mellan kyrka och skola, frågor rörande utlandsbistånd och folkmoraliska frågor.

Grupperna har också varit eniga om att samfundens sociala och politiska arbete är en gemensam uppgift.

Andens gåvor

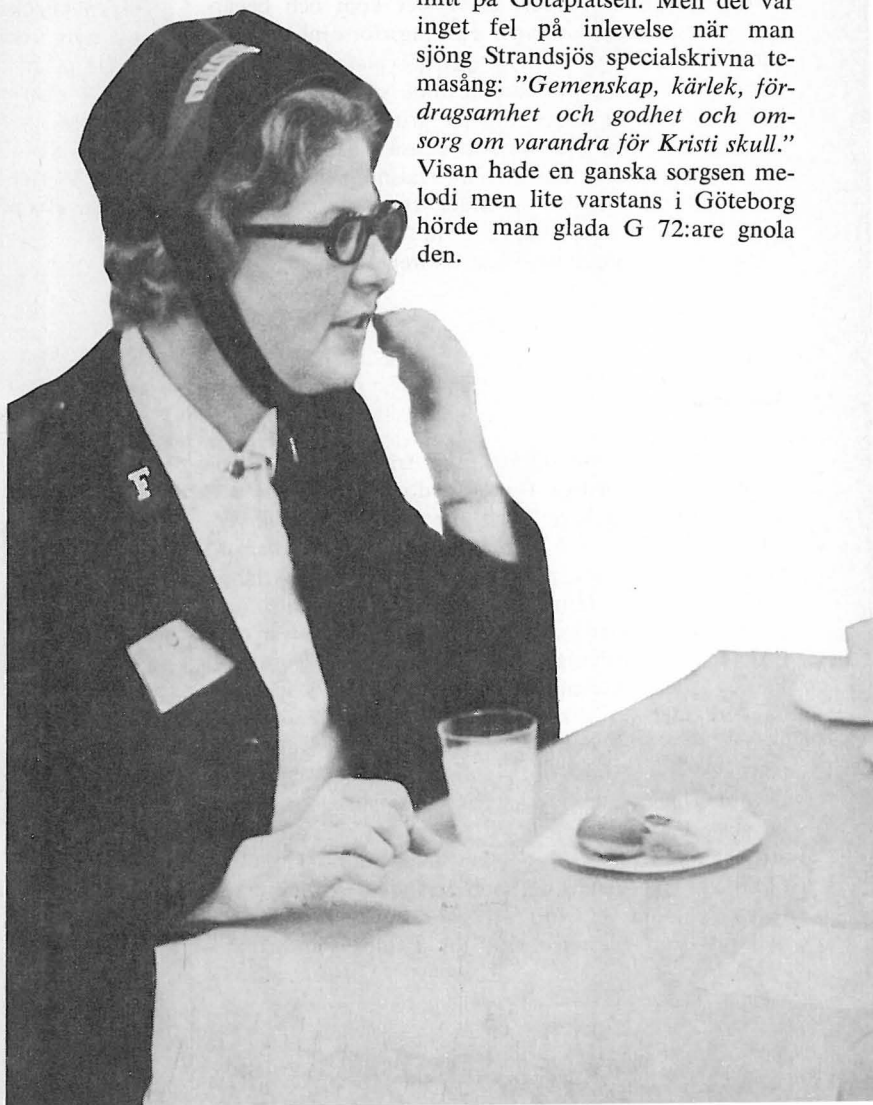
Grupperna har redovisat ett samlat intresse för frågan om den helige Ande. Den karismatiska väckelsen möter ett djupt behov i de olika församlingarna och samfunden. Den skapar en växande öppenhet och dialog mellan församlingar och samfund
forts. sid. 19

Mötesplats

— för fotfolket och biskoparna Domi

— Tänk, att det skulle ta 2 000 år innan vi fick tillfälle att samlas så här, exploderade *Göte Strandsjö* vid en av de dagliga tolvsångerna under G 72. Nedanför estraden uppfylldes Götaplat-sen av människor representerande de flesta kristna riktningar här i

landet. Katoliker i långa dräkter, FA:s uniformer, ortodoxa präst-kappor eller bara jeans och T-skjorta, bildade ett ovanligt kostymgalleri — men någon demas-kering blev det aldrig under riksmötet. Inget förslag inkom till riksmötet att lägga åldriga dräkter åt sidan. Så det enda "nakna" i bilden var och förblev Milles centralgestalt i Poseidongruppen mitt på Götaplatsen. Men det var inget fel på inlevelse när man sjöng Strandsjös specialskrivna temasång: "*Gemenskap, kärlek, fördragsamhet och godhet och omsorg om varandra för Kristi skull.*" Visan hade en ganska sorgsen melodi men lite varstans i Göteborg hörde man glada G 72:are gnola den.

Av Lars O. Andersson

Göteborg

rius, Eggehorn och Lewi Pethrus —

Vi hör och läser ofta om samfund och -kyrkor, medlemsantal och statistik. Att för en gång skulle se MÄNNISKORNA bakom dessa siffror och beteckningar var en upplevelse. Och om arrangörerna enbart avsåg att under några dagar skapa en ny öppenhet och gemenskap *människor* emellan måste man säga att riksmötet blev lyckat.

— Ekumenik, sa en dam på gatan, av allt att döma hemmahörande i katolska kyrkan, har pågått i många år. I Stockholm finns hundratals böneceller som bildar kedja tvärs genom alla sociala och religiösa skrankor.

Ekumenik mellan kyrkor och system med klart uttalade ståndpunkter i fråga om dop, nattvard, andedop etc. blir något helt an-

nat. För att deltagarna lättare skulle lära känna varandra och söka överbrygga läror, positioner och invanda attityder var mötet indelat i fyra sektioner som i grupper om högst 20 samtalade om vägen till kyrkan — vägen till varandra; om invandrarnas religiösa och sociala problem och att leva ansvarigt i världen.

I en studiegrupp vi besökte sam-

forts. nästa sida

Vad samtalade de om — gemenskap — främlingskap? Inte vet vi. Men så här möttes de i G 72-caféet, soldaten ur arméledet och den katolska nunnan.

Pressröster om G 72

En enig kristen press skriver idel superlativer om Riksmötet i Göteborg. Vi har granskat ledarsidorna som vecka 34 dominerades av G 72.

● MISSIONSBANERET, Örebromissionen:

Om denna konferens verkligen var ett uttryck för vad som skett eller håller på att ske i svensk kristenhet, då har det uppenbarligen skett någonting högst märkligt bakom kulisserna.

Här trängde någonting fram från djupets källor och gjorde G 72 till något av ett glädjens pingstmöte i Göteborg.

● EVANGELII HÄROLD Pingströrelsen:

Mötet gav kristna människor från de mest skiftande miljöer, kyrkor, samfund och församlingar tillfälle att mötas och tillsammans samtala över väsentliga mänskliga problem.

Samuel Edestav

● SVENSK VECKOTIDNING, Missionsförbundet:

G 72 blev ett lysande tilltag.

Det erbjöd tillfälle för alla samfund att öppet och utan förbehåll bekänna broderskap och kristusgemenskap med andra inför vilka man ibland tvekat. Sådant kan man inte i framtiden springa ifrån hur som helst. Därför blev G 72 kyrkohistoria.

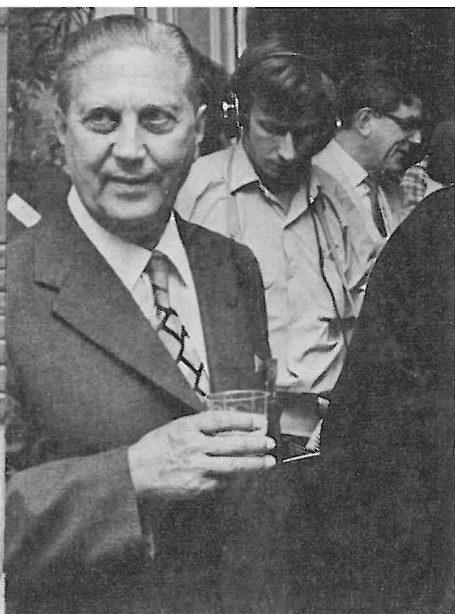
KAE

● VECKOPOSTEN, Baptistsamfundet:

G 72 blev en vägskaĺsupplevelse, en av de många i kyrkans liv, en av dem som bestämmer riktningen för nästa vägstycke. . . . Det finns skäl att tro att G 72 så tydligt tecknat den ödmjukes väg att spåren från Göteborg blir en väg i syntesens tecken.

BK

forts. sid. 19

talades om vad som skapar främlingskapet inför kyrkan. Vad som öppnar vägen, vad som blockerar och varför.

En annan grupp diskuterade religiösa upplevelsemönster. Där efterlyste någon en "gladare liturgi" och en förenkling av det religiösa språket.

Andens gåvor var också ett ämne för behandling. "Räckte det med de traditionella ande- och nådegåvorna. Kanske det rent av skulle komma nya, anpassade för moderna tider...?"

I den preliminära sektionsrapporten därifrån vittnade representanter, allt i från EFS till Christian Science om Andens verk i sina liv eller om behovet av detta nya liv!

□□□

Hade det bara funnits en pingstdag på programmet skulle många av problemen lösts i ett ögonblick och all koncentrerad längtan tillgodosatts. Men därtill var möjligheterna små. Mellan kl 9.00 och 00.30 var olika aktiviteter igång runt om i Göteborg där eminenta personligheter från det kristna Sverige predikade, sjöng, diskuterade eller förde den som ville in på meditationens dunkla stigar.

Så debatterade exempelvis biskop Gärtner, Bertil Paulson, Lewi Pethrus och doktor Ahdrion nutida anderörelser, främlingskap och framtidsförhoppningar i en

absolut fullsatt Smyrnakyrka. Pethrus dominerade estradsamtalet, trots sina 88 år, och rekommenderade:

— Ta risken och släpp in en väckelserörelse som knackar på kyrkporten i stället för att analysera den nya livsyttningen till döds. Det vinner man på i längden...

Instämmande från biskop Gärtner som menade att Kyrkan i princip aldrig varit motståndare till de karismatiska sanningarna. Däremot har dessa frågor legat latent under långa tider och att de nu fått aktualitet var kyrkan den sista att förneka.

Bertil Paulson prisade, med all rätt, den världsfrånvändhet och nypietism som präglar Jesusrörelsen. — Ungdomarna har visat oss äldre nya och intressanta vägar — men orkar vi följa efter dem...?

□□□

På öppet hus — ungdomens forum på G 72, var det inte tyst många minuter i taget, och en välkomponerad stuvning av intervjuer, förstärkt pop och sammandrag täckte väl de flesta smakriktningarna. Första natten avslutades med midnattsmässa i jazzrytm. Domkyrkokaplan Martin Lönnebo, Uppsala, mediterade vid ett ljus och Domnerius "grät" på sin klarinett till minnet av en avliden jazzgud.

T. v. och mitten: Ekumenik på olika nivåer. Ortodox präst flankerad av pingstpastorerna Helge Lundberg och Samuel Edestav på det avspända välkomstpartyt.

Ovan: "...vi är en massa syskon..." från mötet på Scandinvium.

Nedan: Från en gruppssession. Avslutningsmöte på Götaplatsen.

På Öppet hus firades den enda nattvarden i G 72:s regi. Klockan hann bli närmare två på lördagsnatten innan man gick till bords. Dessförinnan hade Majken Johansson läst dikter och Ulla Bardh, baptistpastor från mellansverige, berättat "ungdomsminnen".

Öppet hus blev öppen kommunion. Man knackade ur piporna, dämpade belysningen och firade nattvard med hönökakor och rödvin i kaffepumpor. Mystiken kring nunnorna böjda i andakt, bröts mot FA:s färgglada uniformer. Detta var något nytt i svensk kyrkohistoria som de flesta ville vara med om. Bara några få drog sig diskret tillbaka.

□□□

Om Jesu andra tillkommelse hörde vi bara vid ett par tillfällen. Bl. a. på riksmötets avslutning där författarna Ylva Eggehorn och Gunnar Edman hjälptes åt att måla framtiden i överkligt ljusa färger. Edman sa ungefär: Hur

Forts. sid. 16

— Får vi bara ett gemensamt mål så ordnar det sig med ekumeniken, sa Lewi Pethrus som dominerade och lyste var han drog fram. Så även på denna presskonferens i sällskap med biskop Gärtner och Olov Hartman.

EKUMENIKENS VÄGRÖJARE

— Från Natan Söderblom via Uppsala -68 till G 72 —

Tanken på G-72 föddes efter Uppsalamötet 1968 som en hemmaekumenisk motsvarighet till den världsekumeniska rörelsen. Till skillnad från den organiserade ekumeniken, där inte alla samfund är representerade, skulle emellertid G-72 få formen av en allkristen opinionsbildarvecka bara för att ge en samlad bild av stämningen inom svensk kristenhet och skapa rekommendationer för ett förnyat samarbete. För första gången samlades representanter från alla kristna samfund under ett och samma tak, från pingstvännen till katoliker, och man talade om en ny epok i svenskt kyrkoliv — gemenskapens epok.

Strävandena att ena alla samfund har funnits alltsedan den gamla enhetskyrkan splittrades. 1925 kan dock räknas som ett genombrottsår för den moderna ekumeniken, då Natan Söderblom i Stockholm samlade 600 representanter från olika kyrkor i världen för att söka komma fram till en gemensam linje i praktiska och organisatoriska frågor. Det ledde så småningom fram till bildandet av Kyrkornas världsråd. På hemmaplan utvecklades samarbetet till bildandet av frikyrkoråd och samlarbetsorgan.

Svårigheten att uppnå konkreta resultat, beroende på kyrkornas ovillighet att uppge sin identitet,

har emellertid fört den traditionella ekumeniken in i en kris. Flera kyrkor har redan dragit sig ur förhandlingsarbetet. Prövestenen i denna s. k. strukturekumenik har framför allt kommit att bli lärofrågor: frågor om kyrklig styrelse, sakramenten och ämbetena.

□ Nya utgångspunkter

Till det allmänna behovet av en allkristen gemenskap har det på senare tid tillkommit en rad faktorer som givit de ekumeniska strävandena nya utgångspunkter.

Sekulariseringen har till stor del bidragit till en omprövning av situationen. Villrådigheten inför andliga frågor hos allmänheten har fått de andliga ledarna att för trovärdighetens skull öppna dörarna för samtal. Samtidigt har ett ökat tryck mot kyrkorna tvingat de kristna att bilda gemensam front mot avkristningen. Utvecklingen inom kyrkorna, den andliga utarmningen och den vikande rekryteringen, har slutligen bidragit till att partiskiljande läror och traditioner fått ge vika för en ny kontaktskapande öppenhet.

● G 72 blev alltså en imponerande mönstring av enhetssträvandena i det religiösa Sverige. MR:s medarbetare GUSTAF JILLKER som samlat intryck och fakta

under riksmötet påpekar bl a att de nutida ekumenerna i första hand inriktat sig på att undanröja de psykologiska hindren för enhet.

Det är intressant att se hur motpolerna pingströrelsen och katolska kyrkan intar alltmer framträdande roller i dagens ekumeniska drama.

Det ekonomiskt allt kärvare läget har också drivit på utvecklingen mot enhet, särskilt på det lokala planet genom gemensamma kyrkbyggen, delvis på direktiv från myndigheterna, och genom gemensamma kampanjer.

Det ökade sociala medvetandet och världsproblematiken har tvingat kyrkorna till ett djupare socialt engagemang och har blivit en verklig möjlighet till gemensam satsning. Omsvängningen hos pingströrelsen har här varit särskilt markant och intressant.

Den karismatiska väckelsen slutligen, vars främsta kännetecken är enhet, har genom att den gått tvärs igenom alla samfundsgränser kommit att bli en sista förbrödande faktor. För dem som ställt sig utanför den strukturella ekumeniken men varit öppna för gemenskap grundad på Andens enhet utgör den karismatiska väckelsen här en verklig vägvisare för ett djupare ekumeniskt engagemang.

□ Funktionell enhet

Den nya situationens krav har samtidigt med de orubbliga läromässiga skiljaktigheterna tvingat fram en ny syn på ekumeniken. I stället för att göra avkall på läran har man börjat ta fasta på det som förenar. Kravet på en organisatorisk enhet har fått ge vika för en funktionell enhet. Samfundet skall alltså få fortsätta fungera som samfund var för sig men inom ramen för gemenskapen.

Vad som nu hindrar ekumeniken är således i första hand de psykologiska hindren, känslan av främlingskap för varandra, som endast kan övervinnas genom att

lära känna varandra bättre. Förståelse för varandras egenheter har blivit honnörsord. Ekumenik är således inte längre att söka komma fram till kompromisser. "Vi finner varandra bäst om vi klart uttalar våra synpunkter", he-

ter det. De ekumeniska strävandena har därigenom fått tyngdpunkten förskjuten från samfundstopparna till gräsrotsnivå, till de lokala församlingarna och de enskilda medlemmarna.

Samtidigt har man i stället för

Forts. sid. 16

... en grupp ungdomar satt och sjöng och sjöng ...

Text:
STINA FRIDOLFSSON

Det var sista dagen på kristna riksmötet i Göteborg. Människor i tusental rusade om varandra, hejade sig och bytte hastiga, glada hälsningar med nya och gamla bekanta. Det var uppbrotsstämning. Alla delegater och övriga besökare var på väg hem med en massa nya intryck som de fått på den stora konferensen.

I vestibulen av det väldiga konserthuset hade man haft kaffeservering under tiden konferensen pågick. Man höll nu på att packa samman tomglas och kaffekannor, muggar och diskar för att utrymma huset innan dagens slut. Men i ett hörn av hallen satt ett tjugotal ungdomar med många gitarrer och sjöng sång efter sång. Det var urvattnade religiösa körer blandade med lovsånger ur Psaltaren. Ingen ville sluta. Det fanns något i sång-

en till Herrens ära, något oförklarligt. Det var något som för G-72 i övrigt var helt ogripbart.

Under hela konferensen hade man behandlat sociala, humanitära och politiska frågor. Främlings- och invandringsproblem, karismatisk väckelse och vårt kristliga ansvar i världen. Allt man talade om tycktes så väsentligt, men det rörde sig helt utanför den egentliga livsfrågan om kristenliv, om Kristi efterföljelse och lärjungskap. Den stora ungdomsskaran som var med i G-72 fann inget svar under långa sektionsmöten och fina föredrag. Så satt de sista dagen och sjöng. Sången uttryckte en skriande hunger efter liv och verklighet.

Jag satt och samtalade med en kyrklig ungdomsledare i vestibulen

Forts. sid. 16

TILLBAKA TILL DEN APOSTOLISKA...

Forts. fr. sid. 7

ning med det omedelbara resultatet att Anden föll över dem och de hörde dem tala tungomål och profetera. Går det till så ibland oss i dag? Bli de nydöpta föremål för församlingens förböner genom föreståndaren och äldstebroderarna? Förvisso skulle då mycken kamp, ångest, tvivel och anfäktelse som djävulen kastar på dessa nyfrälsta, nydöpta vänner kunna undanröjas. En annan sak, som nog har stor betydelse är att dessa vänner nu är mera mottagliga för den Helige Ande än om detta med förbön och handpåläggning uppskjutes till ett "annat tillfälle". Detta senare kommer så sällan. Så gäller det för dessa syskon att få uppleva ett verkligt Andens dop med åtföljande tecken. Vi tro nämligen att händelseförloppet i Efesus är mönsterbilden för alla tider: tungotal och profetia. Den som håller fast vid något annat får väl ha sin frihet och se sig förbigången av de himmelska välsignelserna. Vårt motto är: "Åter till Ordet, som av Gud vi fått."

"Därefter gick han in i synagogan och talade och arbetade på att vinna själar för Guds rike i tre månader med frimodighet." (enl. Myrberg.) En febril verksamhet med ett bestämt mål i sikte, var Paulus inställning. Rom. 9:1—4, 10:1—2. Därtill ha vi Ef. 1:17—23, 3:1—21. Här kunde vi gott gå igenom alla Pauli brev, där han tecknar för oss sitt livs stora och väldiga verksamhet. Det gällde att vinna själar för Guds rike. Han samtalade med dem, och arbetade med detta mål i sikte att få dem över från död till liv, från Satans makt till Gud. Han var frimodig, djärv, ja hänsynslös i sin gärning. När motstånd restes tog han nya tag, slog aldrig till reträtt, hans sätt att gå tillväga tecknas för oss här: "Vände sig bort ifrån dem och avskilde lärjungarna och samtalade sedan dagligen med dessa i Tyrannus lärosal." Någon sådan "Tyrannus lärosal" torde finnas också för oss i dag. Hans förkunnelse var närgången, tog allt för djupa tag i själslivet. Några förhårdade sig i otro och voro ohörsamma.

Men då några förhårdade sig i otro och talade ont om läran inför folket — — ". Det är ju så att skall evangelium bli upplevat, dess sanning erfaren, måste vi lyssna till budskapet. "Hören, så får eder själ leva" säger profeten. (Jes. 55:3) Örat blir den dörr som öppnar för Gud. Därför lyder uppmaningen åter och åter: "Den som har öra, han höre. Ordet som vi lyssnar till har en mångfaldig verkan. Det är ett tveeggat svärd, Heb. 4:12. Det är en eld som förbränner, en hammare som krossar klippor; men det är också ett helande balsam från Gilead. Jer. 8:22. Flera bibelord torde inte vara svårt att finna. Då svärdet skär igenom blir frågan den om jag är

nöjd med dess verkan. Det torde då vara det lättaste att följa otrons väg och den hop som talar illa om den vägen. Den väg som "köttet och sinnet vill." En väg som ovillkorligen leder till mörker, sorg och död. Ingen menar att det är så illa ställt med dem, utan att det tal de för är representantivt för den verkliga sanningen. De äro sådana som Petrus talar om i sitt 2 br. 2:19: "De lova dem frihet, fastän de själva äro färgängelsens trälar." Då följer vi hellre med Paulus där han drager in i Tyrannus lärosal, avskiljer lärjungarna och "under två år samtalar med dem övertygande och överbevisande så att alla provinsen Asiens både judar och greker fick höra Guds ord." Han lät inte påverka sig av något lärdomsväder, han tog varje tillfälle i akt att få frambära den korsfästes och uppståndnes budskap.

Bland dessa avskilda lärjungar fann Paulus en jordmån för det evangelium som han fått att frambära. De var nyligen döpta i vatten och döpta i den Helige Ande, alltså en förträfflig jordmån för Andens övernaturliga krafter. "Gud gjorde genom Paulus kraftgärningar av icke vanligt slag." Nu får vi ära Jesus för att Hans kraft inte upphörde i och med Paulus verksamhet i Efesus: han, Jesus och hans kraft är likadan i dag! (Hebr. 13:8) Det betyder, Han som utförde kraftgärningar då, Han är likadan i dag! Halleluja! Frågan är: tro vi att det är så? Gud har ju alltid några hjälpmedel för att vi skall kunna tro. Oljan är ett sådant hjälpmedel, handpåläggningen är ett likadant; och här tog man handkläden och förkläden som hade varit i beröring med Paulus kropp och sjukdomarna vek ifrån dem och de orena andarna foro ut. Sådana under ske i vår tid också. Jesus är densamme! På Golgata kors fullbordade Jesus en frälsning som är tillfyllestgörande för både ande, själ och kropp.

Hur underbart att få bringa detta budskap till en törstande och längtande mänsklighet. Att få erfara hur Guds levande ord tas emot av uppriktiga hjärtan, att den Helige Ande beseglar själarna och uppståndelsekraften gör deras dödliga kroppar levande. Rom. 8:11. Inför denna kraftuppenbarelse stå många slagna med förvåning och häpnad. I något fall griper man sig an med en viss imitation. Man räknar med att den Jesus som Paulus predikade skall svara med kraft och göra under. Men, ett ögonblick! "Är du känd av Jesus?" Eljest löper du risken att det går för dig som för dessa Skevas söner. Det står att anden övermannade dem och de måste fly ut ur huset nakna och sargade. Frågan är: "Är jag känd av Jesus?" Inte att jag tillhör den eller den församlingen, har troende föräldrar, religiöst intresse, eller

Forts. sid. 19

SKOLUNGDOMS- VECKAN

"Låt oss komma ihåg alla dessa ungdomar som nu spritt sig som eldkvastar på olika platser i vårt land" uppfordrar Barbro Stén i sin rapport från höstens skolungdomsvecka.

Frälsning, dop, andedop har varit den röda tråden för årets skolvecka på Johannelund. Inte bara teoretiskt, utan även praktiskt har det varit en verklighet.

Det har varit ungdomar i åldern 6—16 år som varje dag samlats i dagrummet till bibelläsning, samtal och lovprisning.

I år har vi haft fint väder hela veckan och det har vi utnyttjat på så vis, att klockan tolv varje dag har vi plockat in oss i "Johannelundsbussen" och dragit ut till badplatsen. Där har varit ett missionsfält. Aldrig ska vi glömma första dan. Vi hade tagit gitarrer och traktater med och efter avkyllningen i vattnet satt vi på filtarna i sanden och sjöng. Det kom barn från alla håll och satte sig i en ring runt oss och lyssnade med stora ögon. För många något helt nytt. Folk runt omkring sträckte på sina halsar och lyssnade, men som alla stela svenskar vågade de ej sig fram för att lyssna. Men efteråt var det ingen som sa nej till ett Midnattsrop och en inbjudan till möte.

Under veckan har det pågått tältmöten i Tanto och varje dag har vi åkt in några timmar innan mötet med traktater, som delats ut över Söder i Stockholm.

För många har det varit en intressant och lärorik vecka på många sätt, mycket därför att alla har fått tjäna i församlingen. Alla har delat traktater och inbjudit till möten, alla har hjälpt till med förberedelserna i tältet före mötena, alla har fått sjunga, ingen har behövt vara överksam. Barnen vill

tjäna Jesus om man är 6 år eller 17 eller 60 år har ingen betydelse, alla behövs.

På fredagskvällen samlades vi kring festligt dukade bord med glass och frukt.

Bland ungdom idag finns en oerhört djup längtan efter Jesus, mer än vad man många gånger förstår. Vi hade suttit och sjungit en stund så plötsligt gick några av de stora flickorna och böjde knä och bad om mer av Jesus. Några minuter senare låg alla på knä och hela Johannelund fylldes av bön. Det blev förnyelse och andedop och tiden försvann, alla ville ha mer och prisa Jesus.

Ja, Gud är god och det är bara nåd att få se hur Gud går fram och tar hand om sina barn. Låt oss nu komma ihåg alla dessa ungdomar som nu spritt sig som eldkvastar på olika platser i vårt land. Låt oss bedja att de får vara vittnen där de går fram.

Barbro Sten

Det var Ordets förkunnelse från verkligt auktoriserade lärare, det var gemenskap mellan vännerna speciellt när de bad till Gud tillsammans och bröto brödet i hjärtats tro och enfald. Det var ju så enkelt och hjärtligt och de som var rika eller hade det gott ställt i denna världen delade med sig. Ja, de gick mycket långt i detta avseende. Det är ju så när den helige Ande gör Ordet levande då blir de materiella tillgångarna rent av ett hinder, bättre att då låta dem tjäna helheten.

Det var ett kollektiv, en storfamilj som den nuvarande generationens ungdomar söker treva sig fram till. Ja, Gud är ju inte långt borta från någon människa, men om detta skall bli uppenbart för denna till synes tänkande generation så vill det till en väckelse som aldrig tidigare i världshistorien. O, Gud låt det ske!

Apostlagärningarna talar om män med gudomlig auktoritet, de var samtidigt fruktade och älskade. Dessa män i församlingen i Jerusalem, dessa ledande personligheter utstrålade ett sken, var upplysta av Guds härlighet. De visste på vem de trodde och vem som hade all makt i himmelen och på jord.

Ser man på Jesu lärjungar före pingstuppelevelsen, så känner man snarare medlidande med dem. De är så ömkliga, fega, stundom övermodiga, maktlystna, egoistiska mitt i sitt tjänande. Ack så mänskliga! Se på Petrus. Det är så lätt

JESU LÄRJUNGAR

av SVEN ÅKE ASPLUND

"Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning, vid brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna." (Apg. 2:42).

Vilka var det som höll fast? Det var de som tagit emot Guds Ord och låtit döpa sig. De höll fast vid apostlarnas undervisning, brödragemenskapen och bönerna.

att känna sig rent av överlägsen och tänka att så där feg skulle jag aldrig kunna bli.

Idag står vi inför det svåra, då det kostar att stå för Jesus och hans lära och tro på hans kraft...

Käre vän i nåd och nöd. Idag

forts. sid. 19

MÖTESPLATS...

Forts. fr. sid. 11

skall Kristus kunna landa på denna belamrade jord... vi måste röja vägen — bygga landningsbanor åt Herren. Då kommer han och fullbordar vår framtid...

Filosofiska betraktelser i all ära men vi kan omöjligt rädda människor ur en dödsdömd värld genom att prata vid sidan av det profetiska ordet och försena Hans tillkommelse i skyn.

Nå, "gräsrötselökumeniken" där traditionerna betyder försvinnande litet och som är inriktad på gemensamma upplevelser med den uppståndne fanns det rum för den på G 72? Knappast. Den nyvaknade syskonkärlek som såg dagens ljus i korridorerna och kring mötescaféet klubbades ner betänkligt av ett otal att-satser som kan befaras trälbinda folket under främmande aktiviteter och lojaliteter.

Alldeles uppenbart står Sveriges kristna inför ett ödesdigert vägval. Aldrig förr har väl öppenheten varit så stor, och sällan den gemensamma längtan att uppleva något nytt och revolutionerande så överväldigande och vi ställer några frågor på framtiden:

Vilka av alla influenser i tiden kommer att marschera in genom de vidöppna dörrarna och dominera kyrkfolket i morgon?

Har G 72 — även kallat det religiösa jätteexperimentet — fört in många kristna i ett kollektivt, politiskt och kulturellt tvångstänkande som saboterar försöken att arbeta lokalt efter NT:s församlingsbilder?

Befinner sig evighetsdimensionerna liv — död, himmel — helvete, Kristus — Antikrist på uttåg ur kristenfolkets begrepps- och erfarenhetssfär?

På några av dessa frågor kommer säkert riksmötets lokala uppföljningsarbete — kallat Vägen från Göteborg — att ge svar.

Vi kommer angeläget att hålla oss informerade.

Lars Andersson

EN GRUPP...

Forts. fr. sid. 13

len. Han skulle snart gå till tåget som skulle föra honom tillbaka till ansvaret i hemförsamlingen.

— Hur har du upplevt den här veckan? undrade jag.

— Tja — intressant och lärorikt. Många fina tankar har ju kommit fram... Han berättade om hur det vari hans hemförsamling. Ungdomarna i de grupper han brukade besöka hade det sista året på nytt blivit gudagripna och tjänade Gud med en hängivelse som aldrig förr.

Jag såg på mannen framför mig. En trött, besviken och resignerad människa. Halvgammal. Hur skulle han orka stå kvar som ungdomsledare? Många ledare står brydda inför skurar av ungdomar som har ett gudsliv som de inte har en aning om och ännu mindre kan inspirera och dirigera. Genom sin ställning kommer de att hämma och hindra deras andliga utveckling om de inte själva ödmjukar sig och låter sig ledas.

Vad kan en stor konferens, stil G-72, fylla för funktion? Där fanns många viktiga ämnen på

Majken Johansson frälsningssoldat (t. v.) intar nattvarden tillsammans med katolsk nunna (t. h.) på bilden.

föredragningslistan, och många fina talare på plattformen. Sista dagen i högtiden träffade jag en tröttkörd och ledsen ungdomsledare som saknade vision inför framtiden. Och en grupp ungdomar satt och sjöng, sjöng och sjöng för att binda en förtrollande stämning som föddes ur deras längtande hjärtan och talade genom lovsången till Herren som trängde fram ur en liten spricka i den välorganiserade ekumeniska konferensen G-72. *Stina*

EKUMENIKENS...

Forts. fr. sid. 13

att söka eliminera skiljaktigheter — na tvingats ena sig kring en gemensam målsättning. Här har den sociala nöden kommit att bli ett tacksamt objekt. "Målsättningen måste vara att varje kristen skall vara en förmedlare av information och opinion om vad den internationella rättvisan kräver", heter det. Vidare sägs det: "Det är vår uppgift att i denna världens ordningar och skeenden plantera in Guds rikes tecken".

□ Syftet med G-72

Det är i detta sammanhang man måste se G-72 som ett första gigantiskt försök att bryta ner de psykologiska hindren mellan människorna och ena alla kring en gemensam målsättning.

Man var därför mån om att inga störande moment, som kunde fördärva gemenskapen, skulle dyka upp under konferensen, samtidigt som man för att uppnå det avsedda gärna raljerade med varandras olikheter. Förringande av lärofrågor var ett annat drag, samtidigt som man också tog sig för att förenkla och förvanska historien genom att förklara skeendet mindre utifrån historiska och teologiska faktorer än utifrån psykologiska, såsom penning- och maktbegär, fruktan och arv.

Det enda hotet mot den gemensamma målsättningen tycktes komma från den karismatiska väckelsen, som i vissa yttringar tycktes helt avvisande till det sociala engagemanget. Frågan om karismatisk eller social väckelse kunde dock slutligen förenas i en syntes. "Tecknet på en riktig väckelse är att den också tar med den sociala sidan", sade man. Vidare hette det: "Den karismatiska väckelsen är ingen väckelse om den inte tar sig uttryck i ett socialt ansvar".

□ Perspektivförskjutning

Det ekumeniska mötet i Göteborg blev en väldig manifestation av väckelselängtan. Trots den stora spännvidden av frågor som önskades besvarade, lämnades dock en fråga av i sådana här sammanhang verkligt central betydelse utanför. Var kommer det eskatologiska perspektivet in, frågor om Jesu tillkommelse, skökkyrkan och Antikrist? Dessa frågeställningar berördes överhuvud aldrig. I stället talades, när det gällde kyrkans framtid, endast om vårt ansvar beträffande den alltmer prekära sociala nöden i världen.

Förhållandet vittnar endast om den ödesdiga perspektivförskjutning som kunnat ske inom kristenheten. Från att det evangeliska

och utomvärldsliga stått i förgrunden har ett inomvärldsligt reformprogram tagit dess plats.

Målet för den kristne kan emellertid aldrig vara att söka skapa en bättre värld. Världen är i den ondes våld, varigenom den kristne saknar varje beröringspunkt med den. I sin uppgift att förkunna Guds rikes ankomst för en förlo-rad värld finns inte rum för andra ambitioner. Det sociala ansvaret är således inget tecken på en riktig väckelse.

I sin världsförbättrariver och önskan att skapa ett fördelaktigt skimmer över sin verksamhet allierar sig kyrkan bara med de politiska maktinstrumenten och blir enbart en bricka i ett politiskt rävspel, till förbannelse för hela mänskligheten. Här borde kyrkan i stället avslöjas och avklädas, så att dess verkliga uppgift bleve klar och kyrkan kunde börja fungera som ett verkligt ljus och salt i världen.

Genom sin avsaknad av bibelförankrade riktlinjer driver här hela kristenheten redlöst omkring. Mest tragisk är kanske pingströrelsens roll, som genom sitt samhällsengagemang öppnat dörren för det som man tidigare ivrigt bekämpade. Den som kommer att ta hem spelet är katolska kyrkan, där också den karismatiska väckelsen fått sitt största gensvar. Man talar redan om katolska kyrkan som fundamentet och pingströrelsen som förnyelsevägen.

Den tidigare ekumeniska rörelsen var grundfalsk, eftersom den sökte skapa enhet på bekostnad på Guds ord, men den nya ekumeniken är lika grundfalsk när den söker verka enhet genom att gå upp i en inomvärldslig reformrörelse. För båda gäller därför fortfarande bibelns klara anvisning: "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes syndar och fån del av hennes plågor!"

**Sprid
MR:s TRAKTATTID-
NING — 10 st 7:50**

BOKNYHET!

ÄLSKA INTE VÄRLDEN

Den nyligen avlidne kinesiska profeten och skribenten behöver vid det här laget knappt någon närmare presentation. Hans böcker har chockerat hela den kristna världen, och den som tar konsekvensen av det budskap som finns i Watchman Nees böcker får vara med om en revolution i sitt liv. Detta gäller i högre grad denna bok än någon annan av de till svenska översatta.

Vägar du ta risken att läsa den? Beställ den genom MR:förlaget!

Sänd mig mot postförskott . . . st
'ÄLSKA INTE VÄRLDEN'
Häft. 7:50 inkl. moms.

Namn:

Bostad:

Postnr:

Postadr.:

Tel. /

Orderadress: MR:s Bokförlag,
Box 1236, 161 12 Bromma 12.
Tel. 08/80 29 35

MR 17/72

HÄRLIGA MARANATASKIVOR

Hänförelse — lovsång — spontanitet

MRL 2101:
Maranatomöte
från radio
kr 9: 75 st

MRL 2103:
Pingstkongressen
1966 i Stockholm
kr 9:75 st

MRL 2104:
Malmköpings-
veckan 1969
kr 9:75 st

På dessa inspelningar
finner du inspirerade
tal, vittnesbörd, solo-,
duett- och försam-
lingssånger

MRL 2101

MRL 2104

**3
LP
för
25:—**
(inkl. moms.)

MRL 2103

Sänd mig mot postförskott: _____

- st MRL 2101 Radiomötet à 9:75 m. moms
.... st MRL 2103 Pingstkongressen à 9:75 m. moms
.... st MRL 2104 Malmköpingsveckan à 9:75 m. moms
☐ Alla tre LP-skivorna för 25:— kr

Namn:

Bostad:

Postnr:

Adr.:

Tel.:/.....

Kupongen insändes till **MR:s MUSIKPRODUKTION,**
Box 1236, 161 12 BROMMA 12, tel. 08/80 29 35

MR 17/72

TILLBAKA TILL DEN APOSTOLISKA...

forts. fr. sid. 14

för mig så Hans kraft fritt får verka igenom mig. Han måste få vara ett livets bröd, ett livets vatten. Han måste få vara kraftkällan för oss under livets alla växlingar och få genom oss utöva sin väldiga kraft som gör att onskans makter darra, de vika och lämna sina offer. Jesus löser, Jesus frigör! En broder berättar i en liten skrift från sin verksamhet i Norge. Han var mitt uppe i en väckelse där, då han en dag får ett telegram från sin hustru. Han läser det. "Kom genast hem, Samuel är allvarligt sjuk." (Samuel var deras son.) Han berättar att han gick direkt till telegrafan och sände iväg följande telegram. "Tag min rock, som hänger i hallen, lägg den på Samuel i Jesu namn." Vad blev resultatet? Samuel blev frisk!

Då Jesus går fram med ordets och Andens svärd blir synden blottställd. Får då Anden råda, sker det

JESU LÄRJUNGAR

Fort. fr. sid. 15

avkrävs vi inte att avsvära oss tron på Kristus, men om hans kraft skall bli uppenbarad i tiden, då gäller det sannerligen inte att vara smart, smidig och kunna glida undan. Det gäller att stå emot tidsandan, gestalta Kristus som ju bor i oss. Det gäller för oss kristna bekännare att i alla sammanhang

SAXAT UR...

forts. fr. sid. 8

kristna emellan. Den tar sig uttryck i ett konkret samarbete på lokalplanet. Följande gruppnotat ger tendensen i gruppernas intresse: "Några särskilda skiljelinjer inom gruppen har inte iakttagits vad gäller samfundets åldersgränser. Däremot har enighet i upplevelsen, förståelsen och längtan efter Anden och dess gåvor varit påtaglig, t ex genom att representera för Pingstväckelsen, Frälsningsarmén, Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, Svenska Kyrkan, Örebromissionen, Svenska Missionsförbundet och Christian Science vittnat om Andens verk i sina egna liv eller om behovet av detta nya liv.

SEKTION 3 ATT VÄXA I FRÄMMANDE JORD

Aktiv proselytism bland invandrarna förefaller vara sällsynt i Sverige. Men vi vill göra uppmärksam på risken

vara upplysta och beklädda med gudomlig kraft...

Se på pingstupplevelsen — andedopsupplevelsen i Apg. 2. De som voro församlade hade hållit ut i bön i Jerusalem såsom Jesus hade befallt dem och där fick de kraft att bli Jesu vittnen; martyrer helt enkelt.

Och se på Petrus f. d. ynkrygg. Han trädde fram — och inför vilka? Jo, dessa som hade iscensatt

att minoritetskyrkornas dåliga möjligheter att hålla kontakten med sina medlemmar av oaktsamhet missbrukas av inhemska samfund. Den första kristliga omsorgen borde ta sig uttryck i att förmedla kontakt med resp. minoritetssamfund.

SEKTION 4 ATT LEVA ANSVARIGT I VÄRLDEN

Vi instämmer i uppmaningen till den amerikanska regeringen att upphöra med krigshandlingarna i Vietnam och respektera det vietnamesiska folkets rätt till självhämmande och fria val. Vi vädjar till kyrkliga och ickekyrkliga hjälporgan att tills vidare prioritera hjälpinsatserna i Vietnam. Detta bistånd får ses som ett första steg på vägen mot det massiva återuppbyggnadsbistånd som måste starta omedelbart när kriget upphört. Vi uppmanar alla kristna att delta i det studiearbete i Vietnamfrågan som snart tar sin början.

— — —

så som skriften säger. Det blir bekännelse och förlåtelse. Då kommer det fram som varit fördolt och som hemlighållits för andra. Anden har i detta fall inga hemligheter. Jakob säger i samband med helbräddagörelse, *bekännen alltså edra synder för varandra och bedjen för varandra på det att i mån bliva botade.*" Det fanns på Pauli tid, det finns också i dag, religiösa svartkonstmakare som allenast den Helige Ande förmår att bearbeta. Hit vill jag räkna de moderna spiritistmedierna, den så vanliga Jehovas vittnens verksamhet, De sista dagars helige, m. fl. Kanske vi inte behöver gå så långt utanför våra egna led, kanske vi finner den helt närmare våra egna led än vi är föranlåtna att tro. Sannerligen det behövs sådana här "bål" av otrosböcker lite överallt, som rensar upp i våra bokhyllor och tidningsfack så de kolorerade veckotidningarna får ge vika. Vore det inte bra mycket bättre om Gud finge hand om dessa summor som de olika tidningarna kostar och fick använda dem i den yttre missionens tjänst! Förvisso vore det en gård som Gud skulle välsigna.

korsfästelsen av härlighetens Herre. Varför? Han ville till varje pris hjälpa sina landsmän, trots att de var potentiella mördare. Han ville hjälpa dem till att komma till tro på Honom, Jesus och bliva frälsta. Det enda de behövde göra var att åkalla Jesu namn (Apg. 2:21). Och dessa var de som sedan höllo fast vid apostlarnas undervisning, brödragemenskapen och bönerna.

Vi föreslår därför att samfunden uttalar sig mot tjeckoslovakiska myndigheters pågående förföljelse av oliktankande, som inte minst drabbat kristna bekännare.

Stina

PRESSRÖSTER OM G 72

forts. fr. sid. 9

● Något mer betänksam var dock Helgelseförbundets organ **Trons Segar** som skriver:

... om man tror på Ordets och Andens överbevisning, (måste man) tro, att, predikan verkar. Befäster den då var och en i sin tro eller leder den fram till enhet i tro och lära? Rimligen måste det senare ske. Anden leder fram till hela sanningen, och den måste vara mer än att alla kristna är ett och skall erkänna varandra.

HÄROLD
LOA

Till adressaten:

Är adressen felaktig;
meddela adressändring
till tidningen

Till postverket:

Vid obeställbarhet;
returnera godhetsfullt
tidningen till: Missionsv.
24, 161 35 Bromma

Älska inte världen

Frälsningen är inte endast en personlig fråga om förlåtna synder och räddning från helvetet. Den bör i stället ses mer i ljuset av det system, ur vilket vi har kommit. När en människa blir frälst, lämnar hon en värld och går till en annan. Därför är jag nu frälst ut ifrån hela det organiserade rike som satan upprättade för att motarbeta Guds plan.

Detta rike, detta alltomfattande *k o s m o s*, har många märkliga facetter. Synden har naturligtvis sin prioriterade plats där och likaså världsliga luster, men en del, som inte alls är mindre, utgöres av vår uppskattade mänskliga standard och vårt sätt att göra saker och ting. Den mänskliga tanken, kultur och filosofi — allt är inkluderat tillsammans med det bästa av mänsklighetens sociala och politiska ideologier. Jämte detta måste vi också placera världsreligionerna. Till dessa hör den världsliga kristendomen och "världskyrkan". Var-

helst den naturliga människans makt utövas, finner vi element som tillhör systemet och som är direkt inspirerade av satan.

Frälsning betyder att jag går ut från "världen", lämnar det alltomfattande *k o s m o s*. Jag tillhör inte längre det sataniska systemet. Mitt sinne är vänt åt de ting, till vilka Guds sinne är vänt. Mitt mål är Guds eviga syfte i Kristus. Jag har stigit ut ur "världen" och in i honom och är förlösad från "världen".

Den som tror och är döpt skall bli frälst! Det Jesus sade betyder helt enkelt: Jag tar ett steg i tro. Jag låter mig döpas och stiger frälst upp ur vattnet. *D e t t a* är frälsning. Låt oss därför inte betrakta dopet som en obetydlig handling. Mycket är knutet till dopet. Det är en handling som skiljer oss från en värld och för oss över till en annan av helt motsatt karaktär.

(Ur boken Älska inte världen av Watchman Nee)